

Sygnatura akt II C 642/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR K. T.

Protokolant: apl. sędziowski P. P.

po rozpoznaniu w dniu 4 maja 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa W. B.

przeciwko (...) Spółki Akcyjnej w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.511,18 zł (jedenaście tysięcy pięćset jedenaście złotych osiemnaście groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 13 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty z tym zastrzeżeniem, że od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty z odsetkami ustawowymi za opóźnienie;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.192,64 zł (dwa tysiące sto dziewięćdziesiąt dwa złote sześćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. obciąża, tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków, na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi:
 - a) powoda kwotą 179,99 zł (sto siedemdziesiąt dziewięć złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy), którą ściągnąć z roszczenia zasądzonego w punkcie 1. wyroku;
 - b) pozwanego kwotą 677,11 zł (sześćset siedemdziesiąt siedem złotych jedenaście groszy).

Sygn. akt II C 642/14

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 29 sierpnia 2014 roku W. B., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 11.620,65 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów postępowania w sprawie, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, iż w dniu 29 października 2013 roku doszło do kolizji, w której uszkodzony został należący do powoda samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie OC w (...) S. A. W toku postępowania likwidacyjnego pozwane towarzystwo wyliczyło wartość szkody na kwotę 5872,39 zł i taka kwota została w czerwcu 2014 roku wypłacona powodowi. Powód zlecił rzeczoznawcy sporządzenie kalkulacji faktycznych kosztów naprawy pojazdu. G. P. określił koszty naprawy na kwotę 17.493,04 zł uwzględniając elementy uszkodzone, które nie zostały ujęte w ocenie technicznej sporządzonej

przez pozwane towarzystwo. Wskazano, iż dochodzona pozwem kwota stanowi różnicę między kwotą naprawy wyliczoną przez rzeczoznawcę powoda, a kwotą wynikającą z kalkulacji naprawy sporządzonej przez pozwaną.

(pozew k. 3-4, pełnomocnictwo k. 5)

W odpowiedzi na pozew, pozwany reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Strona pozwana wskazała, iż neguje roszczenie zgłaszane przez powoda odnoszące się do dalszej zasady jego odpowiedzialności i kwestionuje roszczenie powoda co do wysokości. Ponadto kwestionuje również okoliczności faktyczne wskazane przez powoda, a w szczególności wyliczenie wysokości roszczeń dochodzonych w postępowaniu oraz twierdzenia dotyczące ustalenia wysokości szkody. W ocenie strony pozwanej nie znajduje uzasadnienia stanowisko powoda, że odszkodowanie winno być ustalone w oparciu o hipotetyczne koszty naprawy w sytuacji gdy nie wykazano aby jego pojazd nie został naprawiony w pełnym zakresie, zaś opieranie się na prywatnym kosztorysie nie ma żadnego znaczenia.

(odpowiedź na pozew k. 37-39; pełnomocnictwo i pełnomocnictwo substytucyjne- k. 44 i 45)

W piśmie z dnia 25 stycznia 2016 roku pełnomocnik powoda oświadczył, że rozszerza powództwo z kwoty 11.620,65 złotych do kwoty 14.554,59 złotych, tj. o kwotę 2.933,94 złotych, z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty. Wskazano, iż kwota 2.933,94 złotych stanowi różnicę pomiędzy kwotą wypłaconą powodowi w toku postępowania likwidacyjnego, a kwotą 20.426,98 złotych wyliczoną w opinii biegłego.

(pismo k. 148-149)

Na chwilę zamknięcia rozprawy strony pozostały przy wcześniej sformułowanych stanowiskach.

(protokół rozprawy k. 162-163)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód W. B. jest właścicielem samochodu M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W dniu 29 października 2013 roku na ulicy (...) w Ł. doszło do kolizji drogowej z udziałem pojazdu powoda. Sprawcą wypadku był A. K. prowadzący należący do niego samochód marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca wypadku miał wykupioną polisę od odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego w pozwanym Towarzystwie. W dniu 12 listopada 2013 roku W. B. zgłosił szkodę i wystąpił do pozwanego o wypłatę odszkodowania z tytułu OC. Pozwany, co do zasady uznał roszczenia powoda.

(okoliczności bezsporne; także: zeznania powoda k. 64-65, zgłoszenie szkody komunikacyjnej, notatka urzędowa policji – załączone w aktach szkodowych)

Podczas kolizji drogowej, uległ uszkodzeniu samochód powoda, uszkodzona została przednia prawa część pojazdu, a w szczególności prawy przedni błotnik, reflektor, zderzak, wzmocnienie, urządzenie mierzące prędkość pod atrapą, a także lewy reflektor.

(zeznania powoda k. 64-65, dokumentacja fotograficzna – załączona w aktach szkodowych, opinia biegłego – k. 68-114)

Pozwany sporządził kosztorys naprawy, zgodnie z którym koszt naprawy wyniósłby 5872,39 złotych. Decyzją z dnia 2 maja 2014 roku (...) Spółka Akcyjna w S. przyznała W. B. odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w wysokości 5872,39 zł.

(kalkulacja naprawy, decyzja o wypłacie odszkodowania – załączone w aktach szkodowych)

Powód wykonał jedynie prowizoryczną naprawę samochodu marki samochodu M. (...), dokupił cały błotnik, 2 reflektory, a także zderzak. Wszystkie części zakupił na giełdzie jako używane.

(zeznania powoda k. 64-65)

Przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu powoda przy zastosowaniu nowych i oryginalnych części, zakupionych w sieci dilerskiej, wyniósłby w dacie szkody 20.426,98 złotych. Analogiczny koszt przy wykorzystaniu dostępnych części alternatywnych z logo producenta części o jakości tożsamej z jakością części oryginalnych z logo producenta pojazdu, wyniósł 17.383,57 złotych. Przy użyciu dostępnych części alternatywnych z logo producenta części o jakości tożsamej z jakością części oryginalnych, możliwe jest również przeprowadzenie skutecznej naprawy pojazdu, przywracającej jego walory techniczne, użytkowe i estetyczne. Koszt naprawy pojazdu powoda z uwzględnieniem cen już zamontowanych części używanych oraz w pozostałym zakresie przy użyciu części nowych i oryginalnych z logo producenta pojazdu i średniej stawce za roboczogodzinę, wyniósłby 11.596,48 złotych. Koszt dotychczas wykonanej naprawy prowizorycznej wyniósł około 2.000 złotych. Wartość pojazdu w stanie jak przed szkodą wynosiła 41.500 złotych, zaś w stanie uszkodzonym na 30.200 złotych.

Uszkodzenia pojazdu powoda mogły powstać w zgłoszonych okolicznościach.

(opinia biegłego k. 68-114, pisemna opinia uzupełniająca k. 128-135)

Istotą sporu i prowadzonego postępowania dowodowego w niniejszej sprawie była wysokość kosztów naprawy, która przywróciłaby pełną funkcjonalność pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a w konsekwencji – zasadność takiej naprawy w kontekście dopuszczalności restytucji jako sposobu naprawienia szkody. W tym zakresie podstawę ustaleń stanowiła opinia biegłego sądowego. W odniesieniu do szacunku biegłego należy podkreślić, że jest to jedyna opinia wydana w sprawie. W toku procesu pełnomocnik pozwanego wnosił o wydanie przez biegłego opinii uzupełniającej kwestionując opinię pisemną w zakresie możliwości dokonania naprawy pojazdu powoda przy użyciu oryginalnych części wskazując, iż naprawa taka stanowiłaby bezpodstawne wzbogacenie powoda. Również pełnomocnik powoda wnosił o wydanie przez biegłego opinii uzupełniającej w zakresie części alternatywnych z logo części, o jakości tożsamej z jakością części oryginalnych z logo producenta pojazdu. Do podniesionych zarzutów biegły szczegółowo ustosunkował się w ustnej opinii uzupełniającej wyjaśniając, iż po naprawie z wykorzystaniem części oryginalnych nie należy spodziewać się wzrostu wartości rynkowej pojazdu marki M.. Biegły wskazał także, iż reflektor prawy, którego producentem jest (...) (dawniej B.) jest częścią oryginalną produkowaną przez wytwórcę części na pierwszy montaż samochodów. Jest to więc część wytworzona zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi, ustalonymi przez producenta pojazdu, spełniająca wszystkie parametry części oryginalnej z logo producenta pojazdu. Część ta jest objęta gwarancją producenta. Zastosowanie tej części daje pełną gwarancję przywrócenia do stanu poprzedniego, w tym przede wszystkim w zakresie bezpieczeństwa. Po tych wyjaśnieniach, wnioski biegłego ostatecznie nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron, nie zgłoszono do opinii żadnych zarzutów, zastrzeżeń, nie zakwestionowano jej. Sąd oparł się zatem na sporządzonej opinii, nie znajdując podstaw do jej zakwestionowania i uznając ją za rzetelną, sporządzoną zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy, zawierającą pełne i fachowe ustosunkowanie się do pytań Sądu. Biegły wydał opinię po przeprowadzeniu oględzin pojazdu powoda i po analizie akt sprawy. Wnioski przedstawione w opinii pisemnej zostały przez biegłego oparte na powyżej wskazanym materiale dowodowym, jak również poparte doświadczeniem własnym biegłego. Biorąc pod uwagę jej podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków Sąd uznał sporządzoną opinię za w pełni miarodajną i wyczerpującą.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki wypadku w niniejszej sprawie jest przyjęcie odpowiedzialności za ubezpieczonego na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zgodnie z

art. 822 kc przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem, których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający, albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta. Stosownie do art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z zm.), z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego są zobowiązani – na podstawie prawa – do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę. Natomiast, stosownie do przepisu art. 19 ust. 1 tej ustawy, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zakład ubezpieczeń odpowiada za sprawcę szkody w granicach jego odpowiedzialności. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 powołanej ustawy).

W rozpoznawanej sprawie samo zaistnienie kolizji, jej przebieg, ani okoliczność, z czyjej winy doszło do zdarzenia, jak i fakt zawarcia przez sprawcę kolizji umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z pozwanym, nie były pomiędzy stronami sporne. Niespornym było, że pozwany odpowiada za szkodę na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zawartej z posiadaczem pojazdu mechanicznego, odpowiedzialnym za szkodę na mieniu, doznaną przez powoda. Niesporny był również zakres uszkodzeń samochodu powoda zaistniałych na skutek kolizji z dnia 30 października 2013 roku. Spór między stronami skoncentrował się na ustaleniu wysokości szkody, ponieważ powód kwestionował wysokość należnego mu odszkodowania, obliczonego przez pozwaną.

Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w Kodeksie cywilnym. Odpowiada on zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. W tych granicach naprawienie szkody, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, winno objąć pełen koszt przywrócenia stanu poprzedniego – pełen koszt naprawy pojazdu (art. 361 § 1 i 2 k.c.). Zauważyć w tym miejscu należy, iż zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 2 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utrącone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze); w myśl natomiast art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić poprzez przywrócenie stanu poprzedniego bądź też zapłatę odszkodowania pieniężnego zależnie od wyboru poszkodowanego. Podstawową funkcją odszkodowania jest funkcja kompensacyjna: odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. W wypadku częściowego uszkodzenia samochodu, tj. gdy wysokość kosztów naprawy pojazdu nie przekracza jego wartości, odszkodowanie powinno stanowić równowartość kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, przy czym naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania (tak Sąd Najwyższy: w wyroku z 16.01.2002r, IV CKN 635/00, opubl. L.; w wyroku z 16.04.2002r, V CKN 980/00, opubl. L.; w wyroku z 16.05.2002r, V CKN 1273/00, publ. LEX nr 55515).

Nie ulega wątpliwości, że funkcja kompensacyjna odszkodowania musi być realizowana przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji poszkodowanego. Aby odszkodowanie odpowiadało wymaganiu pełnego naprawienia szkody, musi uwzględniać realia konkretnej sprawy i nie powinno prowadzić do wzbogacenia poszkodowanego. Za ugruntowane w orzecznictwie można uznać stanowisko, stosownie do którego odszkodowanie może ulec stosownemu obniżeniu, gdyby okazało się, że użycie nowych części i materiałów do naprawy uszkodzonego pojazdu prowadziło do wzrostu jego wartości (tak Sąd Najwyższy: w uchwale z 12.04.2012 r., III CZP 80/11, opubl. www.sn.pl; w postanowieniu z 24.02.2006r, III CZP 91/05, opubl. L.; w wyroku z 11.06.2003r, V CKN 308/01, opubl. L.).

Stanowisko pozwanego, akcentujące jego obowiązek zwrotu kosztów niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych do naprawy pojazdu, zdaje się nawiązywać do powyższych zasad. Jest ono jednak ogólnikowe, pozwany nie wskazał powodów, dla których uznał, że zasadne jest obniżenie kosztów nabycia części zamiennych lub stawki roboczogodziny. Nie ulega wątpliwości, że na powodzie ciążył obowiązek udowodnienia wysokości szkody. Temu obowiązkowi W. B. zadośćuczynił zgłaszając wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego celem oszacowania kosztów naprawy jego samochodu. Natomiast, jeżeli zaistniałyby okoliczności uzasadniające odpowiednie obniżenie

należnego poszkodowanemu odszkodowania, to zgodnie z art. 6 k.c., ich zgłoszenie i udowodnienie należało do pozwanego. Tymczasem pozwany zaniechał w niniejszej sprawie jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej poprzestając na ogólnikowym przytoczeniu zasad określania odszkodowań za szkody komunikacyjne, wypracowanych w orzecznictwie.

Określając wysokość uzasadnionych kosztów naprawy samochodu powoda, Sąd opierał się na opinii biegłego W. S.. Jak wynika z opinii, nie jest możliwe przyjęcie niższej wartości części zamiennych i materiałów lakierniczych, tak jak zrobił to pozwany zakład ubezpieczeń. Oznaczałoby to w istocie konieczność naprawy samochodu przy użyciu części, których jakość odbiega od jakości części fabrycznych i nie daje gwarancji skutecznej naprawy, przywracającej wszystkie cechy techniczne, funkcjonalne i estetyczne pojazdu, które posiadał przed szkodą. W konsekwencji mogłoby to prowadzić do obniżenia jakości naprawy. Takie podejście pozostaje w sprzeczności z zasadą pełnego odszkodowania, wyrażoną w art. 361 k.c. Wobec powyższego biegły sądowy wyliczył koszt naprawy pojazdu w systemie (...), przy uwzględnieniu stawki za robociznogodzinę wynoszącą 95 zł, wskazując dwa możliwe warianty naprawy. Zdaniem Sądu (cały) koszt ekonomicznie uzasadnionej naprawy w przedmiotowej sprawie powinien zostać ustalony na kwotę 17.383,57 złotych, co odpowiada kosztom naprawy przy wykorzystaniu części alternatywnych z logo producenta części o jakości tożsamej z jakością części oryginalnych. Wskazać należy, iż spośród dwóch wariantów wskazanych przez biegłego w zależności od zastosowania nowych części oryginalnych, opatrzonych znakiem formowym producenta pojazdu oraz części zamiennych, wyprodukowanych zgodnie ze specyfikacjami i normami produkcyjnymi, przewidzianymi przez producenta pojazdu na tej samej linii produkcyjnej, Sąd przyjął opcję, zgodnie z którą naprawa samochodu przywracająca mu stan sprzed wypadku może być również wykonana przy użyciu części dostępnych poza siecią producenta, a charakteryzujących się niższymi cenami w stosunku do identycznych pod względem technicznym części dostępnych w sieci producenta pojazdu. Tym bardziej, że jak wynika z opinii powołanego w sprawie biegłego, powyższe rozważania dotyczą w zasadzie jedynie ceny reflektora prawego, tj. 4295,70 zł dla oryginalnego i 1869,90 zł dla reflektora o tożsamej jakości wyprodukowanego przez dostawcę części na pierwszy montaż. Biegły wskazał, że reflektor prawy, zakupiony u dostawcy części na pierwszy montaż, poza brakiem znaku firmowego producenta pojazdu, w niczym nie różni się od części tzw. oryginalnej, ma ten sam poziom wykonania i bezpieczeństwa. W ocenie Sądu, mimo iż powód ma prawo dokonać naprawy przy użyciu części nowych wytwarzanych przez dostawców dla producenta pojazdu to nie musi przy tym korzystać z części oryginalnych. Sąd nie przyjął jako kosztu naprawy kwoty 20.426,98 zł, wyliczonej przez biegłego w opinii jako że powód dokonując pełnowartościowej naprawy pojazdu może wykonać naprawę przy użyciu części o tej samej jakości co pochodzące z sieci producenta pojazdu, lecz mających niższą cenę. Dlatego też należało uznać, że uzasadnione koszty naprawy powoda przywracającej mu sprawność sprzed kolizji wyniosły 17.383,57 złotych. W rozpoznawanej sprawie wysokość przyznanego odszkodowania winna zatem odpowiadać rzeczywiście uzasadnionym kosztom naprawy spornego pojazdu. Reasumując dotychczasowe rozważania – powód miał prawo dochodzić od pozwanego, poza kwotą już wypłaconą, kwoty potrzebnej do dokonania pełnej naprawy pojazdu (cała ta kwota to 17.383,57 złotych). Pomniejszenie tej kwoty o sumę już wypłaconą (5872,39 złotych), daje kwotę 11.511,18 zł, która podlegała zasądzeniu od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda, z tytułu pozostałej części należnego odszkodowania.

Rozstrzygnięcie o odsetkach z tytułu opóźnienia w wypłacie należnego powodowi odszkodowania zapadło na podstawie art. 817 § 1 i 481 § 1 k.c. Szkada została zgłoszona pozwanemu w dniu 12 listopada 2013. Wymagalność roszczenia w stosunku do zakładu ubezpieczeń powstaje w terminie 30 dni licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku, chyba, że w powyższym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia jego odpowiedzialności lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe. Biorąc to pod uwagę należało uznać, że w zakresie zasądzonej kwoty odsetki należne są powodowi zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 13 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty. Z uwagi na to, że począwszy od 1 stycznia 2016 roku ustawodawca wyodrębnił, spośród odsetek ustawowych, odsetki ustawowe za opóźnienie, zaś w niniejszej sprawie powód dochodził odsetek w związku z opóźnieniem w płatności kwoty pieniężnej, należało wskazać w wyroku, że odsetki te, począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku, są odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd.1 k.p.c. rozliczając je stosunkowo. Powód żądał ostatecznie kwoty 14.554,59 zł. Zasądzona na jego rzecz kwota 11.511,18 zł stanowi ok. 79% dochodzonego roszczenia. Łączne koszty procesu poniesione przez strony wyniosły 6616 zł. Na koszty procesu w kwocie 3582 zł poniesione przez powoda, złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 582 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2400 zł oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 600 zł. Natomiast koszty procesu poniesione przez pozwanego obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2400 zł, oraz opłatę od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, a także zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 600 zł. Zasądzona od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu kwota 2192,64 zł uwzględnia procent, w jakim powód wygrał sprawę, koszty poniesione w toku procesu przez obie strony i stanowi różnicę między kosztami należnymi, a poniesionymi.

Koszty orzeczone w pkt 4 wyroku to koszty sądowe tymczasowo wyłożone w toku procesu przez Skarb Państwa. Składają się na nie koszt wynagrodzenia biegłych, nie pokryte z zaliczek uiszczonych przez strony, w kwocie 857,10 złotych. W oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28.07.2005 roku (Dz. U Nr 167, poz. 1398) Sąd obciążył nimi strony stosownie do wskazanego wyżej wyniku postępowania. Biorąc zatem pod uwagę ustalony stosunek, w jakim strony powinny ponieść koszty postępowania, zasadę rozliczenia kosztów oraz treść art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd obciążył powoda kwotą 179,99 złotych, oraz pozwaną kwotą 677,11 złotych, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa kosztów sądowych.